

ЧЕТВЪРТО ДѢЙСТВІЕ.

СЦЕНА ПЪРВА.

СЛАВЧО, МАРІЯ, ЛАЛКА, ФРОСИНКА.

Славчо.

Да влѣземъ въ градината! Колко хубаво е тука! Колко е невинна природата! Тука всичко е на мѣстото си! Тука старото дърво не завижда на младитѣ изданки! Тука узрѣлитѣ овощія устѣпятъ предъ нѣжнитѣ цвѣтя. Тука нѣма около насъ ни едно лице продързливо, и можемъ да си прикажемъ свободно!

Лалка.

Наистина, госпожице, братъ ми ми ся исповѣда повѣрително за любовта си къмъ васъ. Зная, отъ друга страна, каквы неприятности и горчевини могатъ да причинятъ въ такъвъ случай противнитѣ обстоятелства; и увѣрявамъ ви съ голѣма душевна скѣрбъ чи азъ много съчувствувамъ къмъ васъ за това ви състояніе.

Марія.

Съчувствіето, въ такъвъ случай, на едно младо момиче като ваша милость, е